

съ безуменъ выкъ народ-атъ носи сына му на рѣцѣ.

Самуилъ, като плашило връти страшны очи, иска да ся отърве, але народ-атъ го носи право въ прѣстолиж-тж палатж. Стойте братиѣ, казахж тѣ, и Самуила спускжтъ прѣдъ баща му на замж-тж, свалжтъ си шяпкы-тѣ и му честитжтъ.

— Кѣде ꙗ владыка-та? кѣде ꙗ млада-та? пыта комисъ сына си, а той вчулилъ очи на царскы-атъ столъ; потрепѣрѣ му сичка-та снага, и той хвати тейка си за рѣжж.

— Царь-атъ, царь-атъ разнесе ся гласъ по сичкж-тж палатж.

Комисъ ся обѣрнж и поглѣдиж. На прѣстол-атъ сѣди царь Петъръ, а до него Райна.

Като поразенъ глѣда комисъ на видѣник-то, очи-тѣ му ся помжтихж, лице-то му помрътвѣ, душа-та му омлѣ, але той надви страх-атъ, и искочи подирь другы-тѣ вѣнъ изъ палатж-тж, и ся трѣшиж въ трапезариж-тж, като плѣсъ на земж-тж.

А на пжть-атъ огневѣ, выкъ, крѣськъ, пѣсни, народ-атъ ся весели. Разнесе ся гласъ, ч ꙗ царь Петъръ оживѣлъ и распѣдилъ сичкж-